

A brown bear stands in a river, looking towards the right. In the background, a waterfall cascades down a rocky cliff into the water. The surrounding landscape is a dense, green forest with rolling hills in the distance. The sky is bright with soft clouds. The scene is framed by dark green leaves in the corners.

HET AVONTUUR VAN STERKE VACHT

• HET LAND VAN KALEB •

ANIQUE VELDHUIS

LEESFRAGMENT

HET AVONTUUR VAN STERKE VACHT

• HET LAND VAN KALEB •

ANIQUE VELDHUIS

Het avontuur van Sterke Vacht

© 2023, Anique Veldhuis-Grievink

Uitgave: oktober 2023

Illustraties: Margreet Sietsma

Typografie omslag en binnenwerk: Jore ontwerp

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

ISBN: 9789083351773

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

Voor jou,

Jij die begint aan de reis en
het avontuur van je leven.

Geniet van elke stap en van ieder moment.

Vergeet niet, de mooiste plekjes
zijn daar waar jij ze ontdekt.

'De hemel vertelt het elke dag,
en zegt het iedere nacht,
in een heel eigen taal.

Het is geen gewone taal...

Toch gaat het de hele aarde over,
het gaat de hele wereld rond.'

(Naar Psalm 19:3-5)

Inhoudsopgave

1. De avond van het feest 7
2. Zonsopgang bij de grot 16
3. Reiskriebels 26
4. Het avontuur begint 31
5. Een spannende verschijning 47
6. Sterke Vacht 52
7. Op zoek naar de ondergrondse stroom 56
8. Welke kant op? 67
9. Onderweg naar Aron 73
10. Een kamp van bomen 79
11. Wakker worden op de veranda 97
12. Terug naar de rots 107
13. Opnieuw in de grot 117
14. Het verhaal van Sterke Vacht 136
15. De bladeren 155
16. In het water 163
17. Welkom thuis! 180

1. De avond van het feest

Boven in de boomhut zaten Boris en Marjolein uit te puffen tegen de houten wand. Ze keken elkaar aan en schoten opnieuw in de lach.

‘Oef,’ zei Boris toen ze uitgelachen waren, ‘ik heb geen voeten meer over. Wat kan die Arend dansen zeg.’

Marjolein veegde de laatste lachtranen van haar wangen. ‘Dit was de beste avond ooit,’ zei ze beslist.

De lange touwladder die met een paar haken stevig aan de stam van de boom zat geklemd, trilde nog na van de snelheid waarmee ze naar boven waren geklommen. Door het open raam kwam een heerlijk koel briesje. Na al dat gefeest was dat heel welkom.

Wat hadden ze een plezier gehad vanavond. Het was een ouderwets gezellige kampvuuravond geweest, met zoals altijd een heerlijk feestmaal vooraf. Op zulke bijzondere dagen maakte Bertha de lekkerste gerechten klaar. Ze was veruit de beste kok van het kamp.

Vanavond hadden ze zelf hun eigen broodjes aan een stok boven het vuur gebakken. Het waren heerlijk knapperige broodjes met een goudbruine buitenkant en een zachte binnenkant. Toen het brood klaar was

haalde Bertha ze van de stok en goot er een klein scheutje vla in. Zo kregen ze hun eigen nog warme puddingbroodjes, de lekkerste die ze ooit hadden gegeten. Er was eten in overvloed.

Toen iedereen zijn buik meer dan rond had gegeten, verzamelde het hele kamp zich rond het kampvuur. Iedereen wist wat er ging komen. Er was altijd wel iemand die een verhaal vertelde. Vandaag zou Sterke Vacht, de beer, zijn verhaal vertellen. Marjolein en Boris kenden dat verhaal natuurlijk voor een groot deel, maar om het zo uit zijn eigen mond te horen was toch wel extra bijzonder.

Terwijl de zon langzaam onderging, vertelde Sterke Vacht het hele avontuur dat ze samen hadden beleefd. Hoe bijzonder was het toch dat hij nu hier bij hen was. Het hele kamp hing aan zijn lippen, want Sterke Vacht had een rustige, diepe vertelstem. Zo'n stem waar je naar kon blijven luisteren.

Toen zijn verhaal klaar was, haalde hij zijn gitaar tevoorschijn. Hij begon een mooie melodie te spelen en toen hij erbij begon te zingen hield het hele kamp de adem in. Wat een mooie stem en wat een prachtig lied. Sterke Vacht zong in een taal die ze nog nooit hadden gehoord.

'Ik heb geen idee wat hij zingt, maar ik voel het in mijn buik,' fluisterde Marjolein tegen Boris. 'Op de een of andere manier klinkt het goed. Een beetje verdrietig, maar toch ook blij.' Boris vond dat ze groot gelijk had.

Na het lied bleef het muisstil in het kamp. Iedereen was diep onder de indruk. Het was een moment dat je voor altijd wilde onthouden. Er hing iets in de lucht en het was warm en mooi en goed.

Hoog boven hen waren de eerste sterren tevoorschijn gekomen. Het was een heldere avond en alles voelde vredig, alsof de melodie nog nazong in de lucht. Hoewel iedereen stil was, was het niet ongemakkelijk. Het was juist een fijne stilte.

Na een tijdje liep Kaleb, de kampoudste, naar Sterke Vacht toe. Hij ging voor hem zitten. Al was Kaleb kleiner dan Sterke Vacht, hij straalde een gezag uit waardoor iedereen wist dat hij de leider van het kamp was, zelfs al had hij nog niks gezegd.

Boris en Marjolein vonden Kaleb de mooiste wolf die ze ooit hadden gezien. Groot en sterk en zijn vacht was een prachtige mengeling van donkergrijs met blauw en wit. Hij was vriendelijk en wijs en zorgde dat alles in het kamp goed verliep. Hij had gezorgd dat Sterke Vacht nu bij hen kon blijven.

Kaleb legde zijn poot op de berenpoot van Sterke Vacht, keek de beer recht aan en zei: 'Sterke Vacht, je hebt een gave om te zingen. Wat een prachtig lied. En wat een avontuur heb je beleefd. We zijn blij dat je bij ons bent. Je bent deel van onze familie. Je bent vrij om te gaan en vrij om te blijven, maar je hoort bij ons en we hopen dat je hier blijft wonen. Wat je ook kiest, je zult hier altijd een thuis vinden en we zijn er voor je.'

Je vindt ons misschien een vreemd kamp zo bij elkaar, maar hier zorgen we voor elkaar en wanneer het nodig is vechten we ook voor elkaar. We geven om elkaar en ook om jou.'

De berenogen van Sterke Vacht vulden zich met tranen. Hij boog zijn hoofd en antwoordde met een omfloerste stem: 'Dank je wel, Kaleb. Dat betekent heel veel voor me.' Ze gaven elkaar een omhelzing. Zo'n stevige, waarbij je zeker weten geplet zou worden als je ertussen zat, dacht Boris.

Ineens klonk de stem van Arend door de avondlucht. Natuurlijk kon niemand een gewichtig moment als dit beter verstoren dan die gekke Arend Aap. Hij had twee bekers met honingdrank in zijn handen en liep ermee naar Kaleb en Sterke Vacht. 'Ja ja ja, zeker welkom, dat weten we nu wel. Een mooi verhaal. Maar nu is het tijd voor een proost. Pak je beker allemaal, dan proosten we op Sterke Vacht die voor altijd bij ons welkom is.'

'Proost!' klonk het door het hele kamp en iedereen nam een slok van de heerlijke honingdrank die alleen op speciale gelegenheden werd geschonken. Bertha was zuinig op de voorraad, want het kostte nogal wat tijd om het drankje te maken.

'Zeg, Sterke Vacht, zitten er nog meer deuntjes in die gitaar van jou?' vroeg Arend met een ondeugende blik in zijn ogen. 'Of heb je alleen van die zwoele avondliedjes? Het is toch nog geen tijd om te gaan slapen?'

De diepe lach van Sterke Vacht weerklonk door het kamp. ‘Zeker wel Arend,’ antwoordde hij. ‘Heb je je danspasjes geoefend? Maak je borst maar nat.’ Hij nam een flinke slok van de honingdrank en genoot even van de zoete smaak. Toen pakte hij zijn gitaar er weer bij en zette een vrolijk deuntje in.

Arend slaakte een juichkreet en sprong op zijn apenhanden en -voeten dwars door de groep heen en trok iedereen overeind. De vrolijke klanken van de gitaar en het enthousiasme van Arend werkten aanstekelijk en binnen de kortste keren was iedereen aan het dansen. Ook Boris en Marjolein deden mee.

Er volgden nog heel wat deuntjes en liederen, de een nog vrolijker dan de ander. Ze vierden feest tot in de late uurtjes. Er was immers zoveel om dankbaar voor te zijn en ze lachten tot ze er buikpijn van kregen.

Toen het uiteindelijk tijd werd om uit te rusten, waren er al heel wat dieren in hun holletjes gedoken.

‘Traalalala,’ zong Arend met een schorre stem terwijl hij voorbijliep met gekke danspasjes. ‘Ik ben nog lang niet moehoeeee.’

‘Hé, Sterke Vacht, ik kom even bij je zitten,’ zei Arend tegen de beer die tegen een boomstam was gaan zitten. ‘O wat is jouw schouder lekker zacht. Even leunen.’ Hij had het nog niet gezegd of zijn ogen vielen dicht. Die Arend, hij had het hardst gefeest van allemaal.

Boris, Marjolein en Sterke Vacht moesten er

hartelijk om lachen. Ze hielpen Bertha de laatste spullen opruimen en toen was het tijd om te gaan slapen. ‘Welterusten, Sterke Vacht, tot morgen!’ zeiden Boris en Marjolein en ze gaven de beer een dikke knuffel.

‘Tot morgen,’ bromde hij terug.

Marjolein en Boris renden snel naar hun boomhut, nalachend van het grote feest.

Daar zaten ze nu dus uit te puffen van het naar boven klauteren en van al het feestvieren.

Wat waren ze dankbaar voor hun plekje in het kamp. Met Kaleb als kampoudste en met al hun goede vrienden om hen heen.

Marjoleins vader en moeder woonden een eindje verderop, maar in de zomer mochten zij en Boris hier vanaf nu samen in de boomhut logeren.

Marjoleins moeder hield voor Bertha alle kampvoorraden bij en zorgde dat er altijd genoeg spullen waren. Haar vader was gids en zorgde ervoor dat mensen een veilige doorgang konden vinden naar het land aan de andere kant van de vallei achter de bergen. Hij was veel van huis en ze zagen hem niet zoveel.

Lang geleden waren Marjoleins ouders samen op ontdekkingsreis gegaan en hadden ze Kaleb ontmoet. In het land van Kaleb woonden mensen, wolven en nog veel meer dieren die met elkaar konden praten en samen konden leven. Het leek vreemd, maar voor

Marjolein was het de normaalste zaak van de wereld, ze was ermee opgegroeid.

Boris was haar beste vriend en hij woonde vlakbij met zijn oom. Zijn ouders waren lang geleden om het leven gekomen toen hij nog maar heel klein was. Zijn oom zorgde sindsdien voor hem en was op dezelfde ontdekkingstocht gegaan die de ouders van Marjolein hadden gemaakt.

Boris en Marjolein waren onafscheidelijk geworden en trokken zoveel mogelijk met elkaar op. Ze hadden samen al heel wat avonturen beleefd.

Marjolein keek om zich heen in de boomhut. Die was nog gloednieuw. Wat waren ze verrast geweest toen Kaleb hen vanmiddag de hut had laten zien. Hij leek op de hut waar ze tijdens hun avontuur in hadden geslapen. Nu hadden ze hun eigen boomhut in het kamp! Het was het mooiste cadeau dat ze ooit hadden gekregen.

Kaleb wist hoe ze hielden van klimmen en klauteren en van mooie uitzichten. Daarom had hij, terwijl Boris en Marjolein op avontuur waren, een boomhut voor ze gebouwd. Met een halfronde houten deur, waar een klein luikje in zat dat alleen van binnenuit geopend kon worden. Naast de deur zat een rond raampje dat weer uit vier kleine raampjes bestond. In de hut stonden twee bedden, een grote zitzak om op te relaxen en er was ook een open haard met een veilig deurtje ervoor. Eten deden ze eigenlijk

altijd beneden in het kamp, waar in het midden altijd een vuurtje brandde. Met de kookkunsten van Bertha kwamen ze niks tekort. Buiten was nog een kleine veranda waar een schommelbank hing. Het was een van Marjoleins favoriete plekjes.

Maar het beste plekje van de boomhut was toch wel het dak. Of beter gezegd, het open dak. De hut was gebouwd in een van de grote bomen aan de rand van het kamp. Hij lag verstopt tussen de bladeren en je moest een flink eind klimmen voor je de hut in het oog kreeg. Vanbuiten leek de boomhut schots en scheef, maar binnen was het er gezellig en warm.

Wanneer je 's nachts in je bed lag, hoorde je om de hut het ruisen van de wind door de bladeren. Als je omhoogkeek, zag je de prachtigste sterrenhemel die je ooit had gezien. Niet kunnen slapen was zo geen enkel probleem, er was genoeg om naar te kijken.

Marjolein voelde zich altijd klein en toch heel dicht bij die grote oneindigheid om haar heen. Kaleb had hen verteld dat elke ster een eigen naam had. Een voor een waren ze tevoorschijn geroepen.

Als het regende konden ze de plafondluiken dichtdoen, maar dat hoefde vanavond niet. De sterren fonkelden in de nacht.

Marjolein en Boris kropen moe maar voldaan in hun bed. Wat was het fijn om na hun spannende avontuur weer in een echt bed te kunnen slapen. En nu ook nog in hun nieuwe boomhut.

‘Zeg Marjolein,’ zei Boris toen ze allebei in hun eigen bed lagen, ‘kun jij geloven dat het allemaal echt is gebeurd?’

‘Nou, ik weet het omdat jij hier bent en omdat Sterke Vacht in de grot nu zijn hol heeft gemaakt,’ antwoordde Marjolein, ‘maar anders weet ik niet of ik het had geloofd.’ Ze slaakte een diepe tevreden zucht. ‘Ik geloof niet dat ik ooit zo gelukkig ben geweest.’

‘Ik ook niet,’ zei Boris. ‘Wat boffen we hè, met ons plekje hier? Kaleb zorgt goed voor ons.’

‘Zeker weten,’ zei Marjolein. Samen praatten ze nog een tijd over wat er de afgelopen dagen allemaal was gebeurd, net zolang tot ze heel moe waren geworden. Hun ogen vielen dicht, maar allebei droomden ze het hele avontuur nog een keer opnieuw...

2. Zonsopgang bij de grot

Een paar dagen eerder...

Het was nog vroeg in de ochtend toen Marjolein de rots naar het plateau beklom, waar ze een mooi uitzicht had over de hele vallei. Het was haar favoriete plek om de zon te zien opkomen.

Thuis lagen haar ouders nog te slapen en Boris was ook nog niet op, maar zij was vroeg wakker geworden. Ze had zich snel aangekleed en een extra warme trui aangetrokken omdat het nog koud was zo vroeg in de ochtend.

Met een thermosfles thee was ze naar de grot bovenop de rots geklommen. Het was een flinke klim, maar die maakte ze zo vaak dat ze de weg blind kon vinden.

Toen ze boven was, zocht ze de grote platte steen op, dicht bij de rand van de grot. Van daaruit had je zicht over de hele vallei en een groot stuk bos. De lucht begon al te verkleuren en het eerste licht kroop langzaam de vallei binnen.

Alles was nog zo vredig. De komende minuten zou al het leven ontwaken. Van de vogeltjes tot de andere dieren beneden in de vallei. De nieuwe dag brak aan.

Terwijl Marjolein opwarmde met een kopje thee, mijmerde ze over wat ze vandaag allemaal wilde gaan

doen. Boris en zij waren van plan samen met Arend een slingertouw op te hangen. Daarmee konden ze van de rots middenin het meer zo naar de oever slingeren en andersom. Het belooft een mooie zomerdag te worden.

‘Goedemorgen Marjolein,’ klonk een warme stem naast haar.

Het was Kaleb, de leider van hun kamp. De grote wolf kwam naast haar zitten. ‘Je bent er vroeg bij vanochtend.’

‘Goedemorgen Kaleb,’ antwoordde Marjolein. ‘Ja, ik was vroeg wakker en wilde de zonsopgang niet missen. Het wordt een mooie dag, denk je ook niet?’

‘Het wordt zeker een mooie dag,’ zei Kaleb glimlachend.

‘Wil je ook een kopje thee, Kaleb?’ vroeg Marjolein.

‘Nee, dank je, meisje, maar ik wil wel samen met jou naar de zonsopgang kijken. Vind je dat goed?’

‘Natuurlijk,’ zei Marjolein. ‘Graag zelfs.’ Ze kon zich eigenlijk niks beters bedenken dan samen met Kaleb naar de zonsopgang te kijken. Af en toe kwam hij bij haar zitten en dat waren altijd de mooiste momenten. Ze had nog nooit iemand ontmoet die zo wijs en mooi was. Zo sterk en veilig. Zijn vacht was heerlijk warm en zacht. Samen keken ze naar de oranje bol die langzaam boven de horizon kwam en genoten ze van het begin van de nieuwe dag.

‘Vertel eens, Marjolein,’ zei Kaleb na een tijdje, ‘waarom is dit jouw favoriete plekje? Ik zie je hier vaak naartoe gaan.’

Marjolein dacht even na en antwoordde toen: ‘Hier lijkt het wel alsof alles klopt. Je kunt het land van bovenaf bekijken en het is zo mooi. Rotsen, bos en het water van het meer, ik kan alles zien. Het voelt fijn. Hier ben ik nooit de weg kwijt.’

Kaleb glimlachte. ‘Mooi hè? Dit is ook een van mijn favoriete plekjes. Maar er zijn er nog veel meer. Daarbeneden in de vallei liggen ook prachtige plaatsen verstopt.’

Marjolein kneep haar ogen tot spleetjes en tuurde naar beneden. ‘Kun je er een paar aanwijzen, Kaleb?’ vroeg ze. ‘Dan kan ik ze ook zien.’

Kaleb keek Marjolein met vriendelijke ogen aan. Het was alsof hij dwars door haar heen kon kijken. ‘Hmm, de mooiste plekjes zijn de plekjes die je zelf ontdekt. Je kunt op elk moment hier naartoe klimmen als je op zoek bent naar een mooi uitzicht. Maar je bent ook gemaakt voor de wereld daar beneden. Dat is de plek waar je ontdekkingen doet, de plek waar alles leeft en beweegt.’

Marjolein dacht na. Kaleb zei van die dingen waarvan je gewoon ergens diep vanbinnen wist dat het waar was. ‘Soms,’ begon ze voorzichtig, ‘is het wel moeilijk als je niet weet waar je heen moet gaan. Hierboven heb je uitzicht en weet je de weg.’

‘Dat klopt,’ zei Kaleb, ‘boven vind je altijd weer je perspectief terug.’

Hij glimlachte. ‘Als we ons perspectief kwijt zijn, doen we soms gekke dingen. We gaan alle kanten op en laten ons afleiden door alles wat er om ons heen gebeurt. Boven is een goede plek om tot rust te komen. Maar als je alleen hierboven zou blijven zitten, dan ontdek je niet wat er beneden gebeurt.’

Marjolein fronste vragend haar wenkbrauwen. ‘Maar hoe weet je dan de weg als je middenin de vallei of in het bos bent met al die wegen die alle kanten op lopen? Ik ben nog niet oud genoeg om alle

wegen al te kennen. Wat als ik verdwaal?’

‘Niemand kent alle wegen,’ zei Kaleb. ‘Zelfs jouw vader niet, die al zo lang als gids werkt. Maar zal ik je eens een geheim vertellen?’ Hij boog zich dicht naar haar toe. ‘Dat hoeft ook niet. Soms moet je een nieuwe weg maken waar die er nog niet was. Soms kom je iemand tegen die met je meedenkt en je de weg wijst en soms zijn er momenten dat je even het hoogste punt moet opzoeken. Een beetje verdwalen is helemaal niet erg. Je vindt altijd weer een weg.’

Marjolein keek de wolf peinzend aan. In zijn ogen dansten pretlichtjes. ‘Zeg Kaleb, waarom zeg je dit eigenlijk allemaal?’

‘Je bent een scherpe jongedame, Marjolein,’ zei Kaleb. ‘Soms is iemand verdwaald, maar je hoeft niet altijd terug naar waar je vandaan komt. Soms moet je niet de weg terug vinden, maar de weg vooruit. Dat kan soms alleen maar als je eerst verdwaalt.’

Marjolein snapte niks van wat Kaleb zei. Wat bedoelde hij? ‘Nou, verdwalen lijkt me maar vervelend. Dan kan het zomaar al donker zijn en dan moet je op zoek naar een plek om te overnachten terwijl je helemaal alleen bent.’

‘Een plek als deze grot, bedoel je?’ vroeg Kaleb.

Marjolein keek om zich heen en ineens zag ze dat de grot er niet meer hetzelfde uitzag als hoe ze hem kende. De grot was altijd leeg geweest, met een paar flinke rotsblokken aan de zijkant. Nu lag er ineens een

groot kleed in en een stapel kussens netjes ernaast. Tegen de zijkant was van twee grote rotsblokken en een plank een tafel gemaakt. Daarop stonden een paar borden en bekers en een grote stenen kom en een schaal. Aan de muur hing ook nog een schilderij. Dat had ze helemaal niet gezien toen ze net boven kwam, ze had alleen op het uitzicht gelet.

‘Hé, dit lijkt wel een huis!’ riep Marjolein uit. ‘Woont hier iemand?’

‘Nog niet,’ antwoordde Kaleb. ‘Nog niet. Hij is nog onderweg. Wil je iets voor me doen, Marjolein?’

Kaleb gaf geen verdere uitleg over de grot en Marjolein wist inmiddels dat het dan nog niet de tijd was om alles te weten. Maar Kaleb zei nooit zomaar iets, dus ze was benieuwd naar wat hij bedoelde.

‘Ik heb een mand met medicijnen die helemaal naar het kamp aan de andere kant van de vallei gebracht moet worden,’ zei hij. ‘Dat is het kamp van mijn broer, Aron. Wil jij die mand wegbrengen? Het zijn medicijnen, gemaakt van de vruchten die alleen aan deze kant van de vallei te vinden zijn en die kunnen ze daar goed gebruiken.’

‘Mag ik dat echt doen? Maar dat is heel ver weg. Ik ben daar nog nooit geweest. Wat nu als ik onderweg verdwaal?’ Haar ogen begonnen te glimmen en ze voelde iets fladderen in haar buik. Een heuse missie! Wat had ze daar zin in, maar ze vond het ook spannend. Kaleb zou haar toch ook niet helemaal

alleen door het grote bos sturen?

‘Boris kan met je meegaan,’ antwoordde Kaleb, alsof hij kon horen wat ze dacht. ‘Kom tegen de middag maar naar het meer, dan breng ik de mand mee. Neem ook een slaapzak en wat te eten en te drinken mee want je bent wel een poosje onderweg. Over het verdwalen hoef je je geen zorgen te maken, denk maar goed aan wat ik zei.’

De zon was inmiddels boven de horizon gekomen en een gouden gloed vulde de vallei. Het was een prachtig gezicht.

‘Oké,’ zei Marjolein. Ze stond op om naar beneden te gaan. ‘Ik ga snel mijn spullen pakken en Boris wakker maken. We komen straks langs. Ik vind het spannend! Ik heb er zo’n zin in! Het is zo snel al!’ Ze pakte haar thermoskan van de grond.

‘Marjolein,’ zei Kaleb, ‘je hoeft niet bang te zijn. Onthoud dit: je hoeft alleen maar de weg vooruit te vinden en de mooiste plekjes zijn te vinden waar jij ze ontdekt.’

Marjolein daalde de berg weer af. Het werd al een stuk warmer. Ze kon niet wachten om aan Boris te vertellen dat ze op reis gingen. Onderweg dacht ze na over wat Kaleb had gezegd. De weg vooruit vinden? De mooiste plekjes zijn te vinden waar jij ze ontdekt? Wat bedoelde hij daar nu weer mee? Ze snapte er niks van.

Zo snel ze kon klom ze naar beneden. Het laatste stuk rende ze naar huis.

‘Mam,’ riep ze toen ze binnenkwam, ‘ik ga op reis. Kaleb heeft gevraagd of ik wat weg wil brengen voor hem naar de andere kant van de vallei.’

‘Dat is goed hoor, meisje’, antwoordde haar moeder. Ze wist inmiddels wel dat Kaleb helemaal te vertrouwen was. ‘Ga maar snel je spullen pakken.’

‘Ik ga eerst Boris ophalen, die moet ook mee.’

Meteen rende Marjolein de deur weer uit. Bij Boris’ huis was ze buiten adem. ‘Boris, Boris, wakker worden!’ Ze stond uit te hijgen.

Het was nog steeds vroeg in de ochtend, maar Boris was gelukkig al wakker. Met warrige haren stak hij zijn hoofd uit het raam. ‘Wat ben jij vroeg, Marjolein! Wat is er aan de hand?’

‘Je moet wakker worden! We hebben een missie!’

Boris kwam naar buiten en Marjolein vertelde hem van de ontmoeting in de grot.

‘Dat is bijzonder,’ zei Boris. ‘Wie zou er in de grot komen wonen?’

‘Ik weet het niet,’ zei Marjolein, ‘maar ga je mee op reis?’

‘Nou en of!’ antwoordde Boris. ‘Ik ben van de partij.’

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Het avontuur van Sterke Vacht - *Het land van Kaleb* • Anique Veldhuis
ISBN 9789083351773 | 192 pagina's | Hardcover | € 17,50

 **Triple
boeken**

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK